

קונטראס

בעימות החרדים

יגלה עצות נפלאות לכל בר ישראל, איך יכולים להרגיש בעימות בחרים, ואיך רשא Sor להתייחס מושם דבר שבעולם יהיה איך שייה ויה מה שייה.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והגorder, אור הגנו והצפוני
בוצינה קדישא עלאה, אדורנו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עליינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רץ לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עליינו,
ומשלב בפסוקי תורה, נביים, כתובים ומאמרי
תבמינו הקדושים מגمرا ומדרשיהם וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עה"ק ירושלים טובב"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר: אין עוד געימות בזזה ה

- העולם כמו מי שזכה להאמין בו יתברך, וליידע אשר אין מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לפלאALKOT

גמר הוא, וליידע בידיעה ברורה ומזכפת, אשר דומם, צומחת, חי, מדבר, הם לבוש לגבי גלי ה אין סוף ברוך הוא, וכשהאדם בא אל הפרה ויידיעה זו, אין לך עוד יותר געימות בחיים מזו.

(אמרי מוהרਆש, חלק ב', סימן תקצז)

קונטְרֶס

בָּעֵילָמֹת הַחֲלִילִים

.א.

בָּנִי וּבָנוֹתִי הַקָּרִים ! עַלְיכֶם לְדֹעַת, כִּי בָּזָה
הַעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וּאֶחָד בְּכָל יוֹם כָּל מִינִי
גְּסִיּוֹנֹת קָשִׁים וּמְרִים, כִּי הַחַיִים שֶׁל הָאָדָם בָּזָה
הַעוֹלָם מִאֵד מְרוֹרִים כָּל אֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ, וְאֶפְרַת
שְׁפֵדָה עַל בְּגִידָאָדָם שִׁישׁ לְהָם מִכֶּל טֻוב, אֲםִרָה
תְּחִפְשָׂו וּתְחַקְרָו אַתְּרִיהָם יִתְוֹדַע לְכֶם, שָׁגָם עַלְיהָם
עוֹבְרָת מְרִירֹות דְמְרִירֹות, וּרְעִים וּמְרִים לְהָם
הַחַיִים, כִּי אֵין לְכֶם אָדָם בָּזָה הַעוֹלָם שִׁילָךׁ לוֹ טֻוב
וַיְחִי חַיִים נְעִימִים, רַק מֵי שְׁמַדְבֵּק אֶת עַצְמוֹ בּוֹ
יִתְבָּרֶךְ, שֶׁהָוָא אַלְקִים חַיִים וּמֶלֶךְ עַוּלָם, וְהַזּוֹכָה
לְדֹבֶק אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֶךְ, עַל-יְהִידָה נְמַשְׁכִים גַם
עַלְיוֹ חַיִים מִמֵּי הַחַיִים, כִּי רַק הוּא יִתְבָּרֶךְ נְקָרָא

חַיִם, וּמִבְלָעֵדִיו יִתְבָּרֶךְ אֵין שׁוֹם מִיִּם כָּלְלָה,
וְעַל־כֵּן אָמָרוּ חֲכָמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים (ברכות יח):
וְהַמְתִים אֵינָם יוֹדְعִים מַאוּמָה — אֲלוֹ רְשָׁעִים
שְׁבַחֲחֵיכֶם קָרוֹיִים מַתִּים; כִּי מֵי שְׁגַתְרַחַק מִמְּנוּ
יִתְבָּרֶךְ, חַס וְשָׁלוֹם, וּמְכֻל שָׁכַנְשָׁל בְּעוֹזָנוֹת
קָשִׁים וּמְרִים, רְחַמְנָא לְצַלֵּן, עַל־יְדֵי־זָה עַקְרָא אֶת
עַצְמוֹ מִמְּנוּ יִתְבָּרֶךְ, שֶׁהֵוָא נִקְרָא חַיִם, וְאֵז מִסְתוּבָב
כָּמוֹ מַת, רְחַמְנָא לִישְׁזָבֵן, וְאֶפְלוֹ הַוְלָךְ וּמִתְעַפֵּק עִם
בְּנֵי־אָדָם וַיֵּשׁ לוֹ עֲסָקִים וּנְוֹשָׂא וּנוֹתָן, אֵם אֵינוֹ
דָּבוֹק בְּחַי הַחַיִם בּוֹ יִתְבָּרֶךְ, אֵין זֶה נִקְרָא חַיִם
כָּלְלָה, כִּי הַיּוֹם הַוָּא מִצְלִיחַ בְּעַסְקָיו, וְלִמְתָר מִתְהַפֵּךְ
מִזְלוֹ לְגָמָרִי, וְכָבֵר מִמְּרַמֵּר וּמַרְגִּישׁ אֶת עַצְמוֹ
הַאֲמָלֵל בְּיוֹתָר וּרֹצֶחֶת לְהַתָּאָבֵד, רְחַמְנָא לִישְׁזָבֵן,
וְדָבָר זֶה רֹאִים בְּחַי הַיּוֹם יוֹם, הַגָּהָה בְּנֵי־אָדָם
מִצְלִיחִים, וְגַדְמָה לָהֶם שְׁהָם בְּשִׁיא הַמִּצְלָחָה,
וְלִמְתָר נִתְהַפֵּךְ עַלְיָהָם הַגְּלָגָל, וְהָם הַאֲמָלְלִים
בְּיוֹתָר, עד שִׁישׁ בְּנֵי־אָדָם שְׁמַתְאָבָדִים לְגָמָרִי,
רְחַמְנָא לְצַלֵּן, כִּי אֵינָם יִכּוֹלִים לְסַבֵּל אֶת הַעַל
הַקְּשָׁה וְהַכְּבֵד שְׁעֹזֶב עַלְיָהָם, וְזֶה סּוֹבֵב עַל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד בָּזֶה הַעוֹלָם בְּלִי יוֹצֵא מִן הַפְּלָל, וּבְכָל
בֵּית וּבֵית וּבְכָל מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה תִּמְצָאוּ דָּבָר זֶה,
הַגָּהָה מַרְגִּישִׁים אֶת עַצְמָם הַמְּאָשָׁרִים בְּיוֹתָר, וְהַגָּהָה

מְרַגִּישִׁים אֶת עָצָם הָאָמָלָלִים בַּיּוֹתֶר, וְהַכֵּל מִפְנֵי
 שֶׁלֹּא מִכְנִיסִים אֶת הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הּוּא בַּתּוֹךְ חַיֵּיהם
 חַיִּי הַיּוֹם יוֹם, וְעַל-כֵּן עֹזֶב עַל כָּל אַחֲד וְאַחֲד מֵה
 שָׁעֹזֶב, כִּי הַחַיִּים הֵם רַק אֶצְלָוּ יְתִבְרָה, וְעַל-כֵּן
 עַלְיכֶם לְדִעָת, בְּנֵי וּבְנוֹתִי הַיִּקְרָים, שְׁאָסֹור לְקַגְּאָ
 בְּשֻׁום בְּרִיחָה שְׁבָעוֹלָם, וְאַף שְׁגַדְמָה לְכֶם שְׁהָם
 הַמְּאָשָׁרִים בַּיּוֹתֶר, אֵין מָה לְקַגְּאָ בְּהָם, לְקַגְּאָ
 צְרִיכִים רַק אִישׁ כִּשְׁר פְּשִׁיטָה הַדְּבוֹק בְּחַי הַחַיִּים בְּזַ
 יְתִבְרָה, הַמְּרַגִּיל אֶת עָצָמוֹ לְדִבֶּר אֵלָיו יְתִבְרָה
 בַּתְּמִימּוֹת וּבְפָשִׁיטּוֹת גַּמָּרוֹה פָּאָשָׁר יְדִבֶּר אִישׁ אֶל
 רַעַהוּ, וּמְקִים אֶת מִצְוֹתָיו יְתִבְרָה בְּשֶׁמֶתֶת עַצְוָמָה,
 וְכֹל מִצְוָה מִמִּצְוֹתָיו יְתִבְרָה כְּשֶׁמְקִים, הַזָּא שְׁשַׁ
 וּשְׁמַחַת וּרְזַקְדָּה מְרַב שֶׁמֶתֶת כְּאָלוּ הַרְוִיתָם כָּל הַזָּן
 דַּעַלְמָא, וְכֵן מַתָּمִיד בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה
 שְׁעוֹרִין כְּסִדְרוֹן, זֶה נִקְרָא חַיִּים, וְאָדָם כֹּזה כְּדָאי
 לְקַגְּאָ וּלְמַקּוֹת אֹתוֹ, כִּי רַק זֶה נִקְרָא חַיִּים — מַיִּ
 שְׁזַוְּכָה לְדִבֶּק אֶת עָצָמוֹ בְּחַי הַחַיִּים, וּבְזִרְחָם פָּמִיד
 אֵלָיו יְתִבְרָה, וּמַתָּמִיד בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה,
 אֲשֶׁרִי מַי שְׁאַינּוּ מִטְעָה אֶת עָצָמוֹ בָּזָה הָעוֹלָם,
 רִיּוֹדֵעַ מָה הֵם חַיִּים אֲמַתִּים, חַיִּים עֲרָבִים וּמַתָּקִים,
 שָׁאָז יִזְכָּה לְהַרְגִּישׁ "נעימות החיים".

ב.

בָּנִי וּבָנוֹתִי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדֹעַת, אֲשֶׁר
מִכְמִינֻנוּ הַקָּדוֹשִׁים אָמְרוּ (בַּיִצָּה לְבָבָךְ): **שֶׁלֶשׁ חַיִּים**
אִינָם חַיִּים: הַמִּצְפָּה לְשַׁלֵּחַ חֶבְרוֹן, וּמֵ שָׁאשְׁתוֹ
מוֹשֶׁלֶת עָלָיו, וּמֵ שִׁיטּוֹרִים מִזְשָׁלִים בְּגּוֹפוֹ; כִּי
שֶׁלֶשׁ דָּבָרִים אֵלָיו עֹזְקָרִים אֶת הָאָדָם לְגָמְרִי,
וּמְעַבְּירִים אֹתוֹ עַל דִּעָתָו וְעַל דִּעָת קָנוֹנוֹ, כִּי בְּאַמְתָּה
עָקֵר הַחַיִּים הוּא כַּשְׁאָדָם עָצְמָאִי וְאִינּוּ צָרִיךְ לְשׁוּם
בְּרִיאָה שְׁבָעוֹלָם, וְהַוָּא מִשְׁפִּיעַ וְלֹא מִקְבֵּל, שְׁאֵין
לְךָ עַזְדָּה אֲשֶׁר כִּמוֹ אֲשֶׁר זֶה שַׁהְוָא הַעֲצָמָאִי
וּמִשְׁפִּיעַ לְזַלְתָּו, וְאִינּוּ צָרִיךְ שׁוּם טוּבָות מִזְלָתוֹ,
אָבֵל בְּרֶגֶע שְׁאָדָם נָפֵל בְּקָטְנוֹת הַמְּחִין, וְנִדְמָה לוֹ
כְּאֵל אֶצְלָ חֶבְרוֹן יוֹתֵר טֹב, וּכְאֵל חֶבְרוֹן מִצְלִיחַ
יוֹתֵר מִמְּנוּ, כִּבְרַ מִרִּים לוֹ הַחַיִּים, וּמִכֶּל שְׁכַנְן
כִּשְׁיוֹרֵד בְּתָהוֹם רַבָּא וּנְפֵל בְּנִפְילָה אַחֲרַ נִפְילָה,
וּיּוֹרֵד יַרְידָה אַחֲרַ יַרְידָה, עד שְׁמָגִיעַ אֶל קָטְנוֹת כְּזוֹ
שְׁנִידָמָה לוֹ שְׁפֵל יִשְׁוֹעָתוֹ וְהַצְלָחוֹתָו תְּלוּוֹיִם בְּזַלְתָּו,
וְהַוָּא מִצְפָּה לְשַׁלֵּחַ חֶבְרוֹן, אֹז אֵין לְכֶם עוֹד אִישׁ
מִמְּרָמָר כִּמְהָוּ, וְחַיָּיו אִינָם חַיִּים כָּלֶל, מַאֲחָר שַׁהְוָא
צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֶל שַׁלֵּחַ אַחֲרִים, וּלְאַכְּזֵן כַּשְׁאָדָם
יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מִצְיאָות בְּלַעֲדָיו יַתְּבִּרְךָ כָּלֶל,

זהו יתברך מחייה וממנה את כל הבריאה כליה, ודומם, צומת, מי, מדבר, הם עצם עצמיות חיונות אלקותו יתברך בלבוש הזה, שאו אין מצפה לשפטן חברו, אדרבה הוא מוכן לעזר ולהשפייע לזותו, אז דיקא מיו נקרים חיים אמיתיים, וכן הוא בין איש לאשתו, עקר השלמות, שיגורו באהבה, אהוה ורעות, וישראל השלום בינויהם ואחד ירצה לעזר לזותו, ולא שישתלט אחד על השני, אז נקרים החיים חיים אמיתיים, וmbית הוא מלא חיים ומלא אשר וזיו וחיות, לא-כן אם האשה שליטה על הבועל ומשפילה אותו בכל מיני השלשות, ומסתכלת עליו בבוז ובלעג: אתה לא יצליח לשום דבר, וממך כבר לא יהיה שום דבר, זה עקר המנות, ועל זה רמז החכם מכל אדם (קלהות ז): "ומוצא אני מר מנות את האשה"; כי באמת האשה יש לה כחות עצומים לעזר להצלחת הבית בין בגשמיות ובין ברוחנית, כיطبع של האשה, שיש לה השפעה גדולה על בעלה, ואם רק תנצל את השפעה שלה לטוב, אז מצליח בכל המובנים, הינו שבדרך כלל הבועל צריך לפרנס את הבית, וכשהאsha מחזקתו ומעודדת אותו מגביהה ומשבחת ומפארת אותו, אז גדלים מחו

וְדֹעַתּוֹ, וּבָאֶמֶת מִצְלִיחַ, כִּי בַּדָּרְךָ כָּל הַבָּעֵל צָרִיךְ
 חֲזֹוק הַרְבָּה מִאֵד, כִּי הוּא יֹצֵא לְחוֹזֵן וּמִתְעִיטָק עַם
 אָנָשִׁים, וְדָרְכָם וְטָבָעָם שֶׁל אָנָשִׁים הִיא רַק לְצַעַק
 וְלַהֲשִׁפֵּיל וְלַהֲתִלוֹצֵץ וְלַהֲתוֹכֵחַ, עַד שַׁהֲרָבָה פָּעָמִים
 נִשְׁבָּרִים מֵהֶם, וְכַשְּׂישׁ לְאָדָם אֲשֶׁר פְּקָחִית וּמִכְמָה,
 וְהִיא מִשְׁבָּחָת וּמִפְּאָרָת אֶת בָּעֵלה, עַל-יְדִי-זָה גָּדוֹל
 מִחוֹן וְדֹעַתּוֹ, וַיַּזְרַע שִׁישׁ לוֹ בַּבָּיִת יְהֻלוּם, וַעַל-יְדִי-
 זָה בָּאֶמֶת זֹכֶה לְהַצְלִיחַ, לְאַכְן אָם הָאֲשֶׁר
 מִתְפְּרָצָת עַל בָּעֵלה, וַתְּכַפֵּר וּמִיד כְּשָׁאַיִן לְהַמָּה
 שַׁהֲיָה צָרִיכָה הִיא צֹעַקָת, כְּמַאֲמָרָם זָכְרוֹנָם לְבָרְכָה
 (תָּמוֹרָה טז.): אֲשֶׁר כִּיוֹן שָׁאַיִן לְהַתְּבוֹאָה בְּתוֹךְ
 בֵּיתָה מִיד צֹעַקָת, וְהִיא מִשְׁפֵּילָה וּמִבְּזָה וּמִתְּרִיפָה
 אֶת בָּעֵלה, אֵז מַר מִאֵד, וְכָל הַבָּיִת נִתְהַפֵּךְ לְגִיהְנוּם,
 עַד שָׁאָמָרוּ חֲכָמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים (יְבָמָות סג.): אֲשֶׁר
 רָעָה גִּיהְנוּם נִמְשַׁלָּה בָּה; וַלְּבֶטֶסֶף הַבָּעֵל בּוֹרֶחֶם, וְאֵז
 מִתְּחִילּוֹת הַצְּרוֹת וְהַמִּרְיוֹת בַּבָּיִת, עַד שָׁאָמָרוּ
 חֲכָמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים (פָּנָא דְּבִי אֶלְיָהוּ רַבָּה, פָּרָק יח.):
 אֲשֶׁר רָעָה גּוֹרָם תְּרָעָה לְעַצְמָה וּלְבָנִיהָ, כִּי בָּזָה
 שַׁהֲיָה מִמְּרֹרָת אֶת חֵי בָּעֵלה, וּמִצִּיקָה לוֹ,
 וּמִשְׁפֵּילָה אֹתוֹ וּמִתְּרִיפָתוֹ וּמִבְּזָה אֹתוֹ, לְבֶטֶסֶף הַוָּא
 בּוֹרֶחֶם מִהַּבָּיִת, כִּי מַי רֹצֶה לְגֹור וּלְחִיוֹת בְּתוֹךְ
 גִּיהְנוּם ? ! וְאֵז מִתְּחִילּוֹת הַצְּרוֹת וּמִיּוֹרִים

וְהַמְּרִירוֹת לָאֲשָׁה וּלְילִדִים, שֶׁהֵם בְּאֶמֶת הַמִּסְכְּנִים
הַגְּדוֹלִים בִּיוֹתֶר, כִּי מָה הֵם חִיבִים, וּעַל-כֵן אֵם יִשְׁ
לָאֲשָׁה שֶׁכֹּל וִדְעָת, וּבָמָקוֹם לַהֲשִׁפֵּיל וּלְחִרְף וּלְבָזָות
אֶת בָּעֵלה, פָּגַבְיוֹ וַתְּחִזְקוֹ וַתְּשִׂמְחוֹ וַתְּעַזְדוֹ, אֵז
בְּאֶמֶת יִתְהַפֵּק הַבַּיִת לְגַן עָדָן, וְכֹשֶׁהַבָּעֵל יִרְאָה
שֶׁאָשָׁתוֹ מִכְבָּדָת אֹתוֹ וּמִפְּאָרֶת אֹתוֹ, אֵז בְּאֶמֶת
יִתְהַפֵּק לְהִזְמִין בָּעֵל טֻוב, לְאַכְן כִּשְׁאָשָׁתוֹ הִיא אֲשָׁה
רָעָה, אֵז כָּל הַבַּיִת מִתְהַפֵּק לְסֶבֶל, וּמִרְגִּישִׁים כָּל
מִינֵי מְרִירוֹת בָּזָה הַעוֹלָם, וַזָּה שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ
הַקְדּוֹשִׁים (בָּבָא בְּתְרָא קְמָה): כָּל יְמֵי עֲנֵי רַעִים —
זֶה שִׁישׁ לֹא אֲשָׁה רָעָה, וְטוֹב לִב מִשְׁתָּה תָּמִיד —
זֶה שִׁישׁ לֹא אֲשָׁה טֻבה; כִּי רַק בָּזָה תְּלוּיָה הַצְלָחָת
הַבַּיִת, כִּפְיָה הַנְּהִגּוֹתִיהָ שֶׁל הָאֲשָׁה, אֵם הִיא אֲשָׁה
רָעָה, שֶׁמְחַרְפָּת וּמִשְׁפִּילָה וּמִבָּזָה אֶת בָּעֵלה, עַל-
יְדֵי זֶה נִשְׁאָר עֲנֵי, כִּי אֵין לֹא כָּבֵר חִשָּׁק לְעַשׂוֹת שָׁום
דָּבָר, מַאֲחַר שִׁמְרָגִישׁ אֶת עָצָמוֹ כָּל-כֵּה מִשְׁפָּלָה, עַד
שֶׁנְדָמָה לֹא כָּאַלְוִי אָבֵד מְנוֹס וְתִקְוָה מִפְנֵי, כִּי בַּבַּיִת
מְחַרְפִּים וּמְגַדְפִּים אֹתוֹ וּמִשְׁפִּילִים אֹתוֹ בַּתְּכִלִית
הַהֲשִׁפְלוֹת וּבְפִרטָה לְפָנֵי הַילִדִים, וּבְחוֹזֵן רֹודְפִים
אֹתוֹ וּמִתְלוֹצָצִים מִפְנֵי, אֵז הוּא אָוּמָר: לִפְהָה לִי
לְעַבְדָה, וּבְשִׁבְיל מָה לְהַתִּיגְעַן כָּל-כֵּה? ! וּעַל-כֵן
נִשְׁאָר עֲנֵי, וְכֹלָם סּוּבְלִים, וְאֵז הַבַּיִת הוּא גַּיְהַנּוּם

ממש, לא-כז **כשהאשה היא אש טובה**, ומתקנת
ומפָארת את בעלה, ואפלו שרודפים אותו ומציקים
ומעייקים לו, היא מראה לו אהבה ומתקנת
ומעוֹדֶת אותו, שאז הוא נכנס בגדר של "טוב לב
משטה פָמִיד" — שהוא תמיד במצב רוח טוב,
והוא מוכן לעשות הכל בשבייל האשה והילדים,
ועל-כז מי שאשתו מושלת עליו, חיו אינם חיים,
ולהיפך כשהיא עוזרת לו, אזי היא עוזרת לעצמה,
והכל מתחפה לטוב, וכמו-כז האדם צריך להתחזק
בכל מיני אָפְנִים שבעולם, אפלו כשבוערים עליו
יסורים מרים וקשיים מאד, עליו להתחזק ולא
להשבר משום דבר שבעולם, אף שזה מאד קשה,
עם כל זאת יעשה כל מיני אָפְנִים שבעולם להחיות
עצמו ולהתחזק מעמד אפלו במצבים הקשיים
bijother, כי סוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב,
שאפלו כשטובל יסורים ומהיפך את המצב רוח
הירוד והגפו של למצב רוח טוב, אז הוא זוכה
למשל על היסורים, אין היסורים מושלים עליו,
לא-כז **כשהאדם מאבד את עצמו ונופל בקטנות**
המחין ובקטנות הדעת, אז היסורים מושלים
בגוף, כי איןו יכול להתגבר נגdam, וחיו אינם
ח'ים כלל; ועל-כז עלייכם להחדר בהם, בני

ובנותי היכרים, את הידיעות האלה, ולהתחזק בכל מיני מצבים קשים ומריים, ולידע אשר בודאי פגנותו יתברך היא לטוב, כי אין רע יורד מהشمמים, ובזה שתחזיקו מעמד ומצב בתוך תקף העניות והדמונות הocrates והיסורים, על ידיהם תמשלו אתם על היסורים ולא היסורים ימשלו עלייכם, וזה תזכיר לחיות חיים אמיתיים, חיים נעימים, ותרגיש מה בקרא "נעימות החיים".

ג.

בני ובנותי היכרים! עלייכם לדעת, שבזהה העולם אסור להתייחס בשום פנים ואפנ' יה' מה שי' יה' ויה' איך שי' יה', ואפל' שכטן העולם ישפילו ויעיקו ויצערו אתכם, ויאמרו לכם אבד מנוס ותקווה מכם, תצחקו ותלעגו להם, כי בפרש גלו לנו חכमינו הקדושים (ירושלמי ברכות, פרק ט'): כל זמן שאדם חי יש לו תקווה, ואין דבר זה אבד מנוס ותקווה, העיקר לקחת את עצמו בידים, ולא לעזוב את עצמו בשום פנים ואפנ', וזה דיקא יצלייח בזמנים, לא-כן כשנופל ביאוש, ונדמה לו אשר אבד מנוס ותקווה, ואין לו כבר שום תוחלת ותקווה

בחיים, זה הקשה ביותר מהפל, ואין עוד ענש יותר גדול מזה שאדם מיאש את עצמו לגמרי מה חיים, כי אז הוא הורס לגמרי את הצלחתו ואת עתידו בחיים, וראו בחוש, שכל אלו שלקחו את עצם בידיהם, וחזקי ואמרו את עצם בכל המאכבים הקשים ביותר שרק עברו עליהם, ולא התיאשו אפילו במאכבים המרים והמרורים ביותר, אלא החזיקו מעמד, לבסוף באמת עלו מעלה מעלה, ואם תעשו סקר ותעינו ותתבוננו בדרך העולם, תראו איך שעיל כל האנשים המצליחים עברו קדם כל מני עניות ותקות, כל מני סבל, כל מני בזונות ויטורים, כל מני השפלות וחרקות, ואפ-על-פייכן לא הטעלו מושם דבר רק החזיקו מעמד, דיבק איהם הצליחו בתכילת הצלחה, והגיעו לשיא הצלחה, לא-כון האדם שאפילו שהיה לו מכל טוב, ולא היה חסר לו אף פעם שום דבר, כשה רק עברה עליו אייזו ריהם רעה והגיע למבוי סתום, ולא ידע מה לעשות, איך לתקן עצה לנפשו, ונפל ליאוש, זה מה שהרס אותו לגמרי, והכניס אותו בתוך הארץ ונעשה כושל בחיים; ועל-כון עלייכם לדעת, בני ובנותי, כי עקר הרה תורה, שהיא תורה חיים חכמתו יתברך, רק להחיות את

עצמך, כי בפרוש גלו לנו חכמינו הקדושים (יומא פה): ומי בהם ולא שימות בהם, כי התורה נתנה רק להחיות בני אדם להגיביהו, ולא להפילו ולהשליכו ולשברו ולהמיתו, מס ושלום, כי התורה נקראת חיים, ואמרו חכמינו הקדושים (אבות ז): אדולה תורה שנותנת חיים; ועל כן מי שלומד יותר תורה, גמישים עליו חיים מחי המתים, כמאמרם, זכרונם לברכה (שם ב): מרבה תורה מרבה חיים, כי זה כלל תכלית התורה, להכניס באדם חיים, להגיביהו ולהביא אותו אל שיא הצלחה, ומהי הצלחה בזה העולם? להיות דבוק בו יתברך בחיי המתים; אשרי מי שאין מטעה את עצמו בזה העולם כלל, רק מחזק מעמד, ואינו מניח את עצמו לפל, שاذ יזכה להגיע אל שיא הצלחה, ולהרגיש "נעימות החיים".

ד.

בני ובנותי היקרים! עלייכם לדעת, של החיים של האדם בזה העולם קשים ומריים מאד, וכל אחד יש הנסונות שלו, העליות והירידות

שלו, האכזבות שלו וההצלהות שלו, הגנה אדם עולה לשיא ההצלה, והגנה הוא יורד לשיא הפתהום ונופל בדרכו ובעצבו, ואינו יודע מה לעשות ואיך לא את מארותיו, עד שיש אדם שכל-כך נפל בראתו, ש�מיד מצפה לשלחן חברו, ואשתו מושלת עליו, ריטורים מושלים בגופו, אשר חכמינו הקדושים אמרו (ביצה לב): שלשה חמיהם אינם חמימים: המצפה לשלחן חברו וממי שאשתו מושلت עליו וממי ריטורים מושלים בגופו; כי מרבים ארוותיו ריטורי הקשים והMRIים והאכזבות שיש לו, אי אפשר לו להחזיק מעמד כלל, אף שמקדם היחה לו הצלה גדולה מאד, והיה נראה לו שיהיה מצלח כל ימי חייו, והגנה נפל הפתהום, עם כל זאת עלייכם לדעת, בני ובנותי היקרים, כי כך דרךו של עולם, הגנה האדם מתלהב בהצלה גדולה, והגנה הוא נופל לתהום הראון, ועל-כן עלייכם להתחזק בכל מיני אפניהם שעולים, לא להגיח את עצמכם לפל יותר וייתר, חס ושלום, כי זה יכול להרס אתכם לגמרי, אלא אתם צריכים לקחת את עצמכם בידכם, ולהזק את עצמכם ולהזק אחרים, ועל-ידי-זה באמת תזכו להצלחה, כי בזה העולם העיקר מה שאריכים הוא התחזקות;

אשרי מי שזכה לחזק את עצמו, וזה טוב לו כל הימים, ועיקר ההתמחות הוא על ידי התמך רבה בלמוד התורה הקדושה, כמו אמרם, זכרונם לברכה (אבות ו): גדולה תורה שנוגנת חיים לאדם; וכן יrangle את עצמו לעסוק באיזה עסוק, כי הבטלה מביאאה לידי זמה וליידי שעמום (כתבות נט). ועל-כן אמרו חכמיינו הקדושים (ירושלמי קדושים, פרק א'): ובחרף בימים – זו אמונה; כי בזה שהאדם עוסק באיזו אמונה, והוא עוסק בעסקיו, על-ידי-זה אין לו זמן לחשב כלל על כל מה שעובר עליו, וזה יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שגיעה שנייהם משבחת עוז, ועל-ידי-זה נצל מכל מני מרעין בישין, לכון ראו, בני ובנותי פיקרים, לא ללבת בטל, חס ושלום, ברגע, אלא תעשו כלל מני פעולות שבעולם להיות עוסקים באיזה עסוק, ותחזקו ותאמزو את אחרים, ועל-ידי-זה באמת פצלו ותמשיכו עליהם חיים אמיתיים, חיים נצחיים, חיים ארכיים, העיקר לא לילך בטל, רק להשתדל לעשות איזה דבר, אשרי מי שזכה להכנס דבורים אלו בתוך לבו, וזה יזכה אל "נעימות החיים".

ה.

בָּנִי וּבְנוֹתִי פִּיקָּרִים ! רָאוּ לַהֲתִזְקֵק בְּכָל מַה שֶׁעָוֶר עֲלֵיכֶם , וַתְּשַׂפְּדוּ לְבָרָח מִכֶּל מִינִי עֲצֹבוֹת וּעֲצֹלוֹת , אֲשֶׁר דָּבָר זוֹ הַוֹּרֶס אֶת הָאָדָם לְגַמְרִי , כִּי הַעֲצֹבוֹת וְהַעֲצֹלוֹת זֹרְקוֹת אֶת הָאָדָם לְשָׁאָול פְּחַתְיוֹת וּמְתַחְתְיוֹ , וּכְמַעַט שֶׁבֶל הַכְּשָׁלוֹנוֹת שֶׁל הָאָדָם בָּזָה הַעוֹלָם תְּלוּיִים רַק כִּפְיָה הַעֲצֹבוֹת וְהַעֲצֹלוֹת שְׁשָׁרוֹיוֹת בָּו , כִּי הַעֲצֹבוֹת וְהַעֲצֹלוֹת מִצְמָצּוֹת וּמִקְטִינוֹת אֶת הַמַּחַ , עַד שֶׁאָי אָפָּשָׁר לוֹ לְחַשֵּׁב יָשָׁר , כִּי מְרַב מְרִירוֹת וּעֲצֹבָן וּדְכָאוֹן שְׁמַפְּכָבִים אָתוֹ , אַינְוּ יִכְׁלֶל לְחַשֵּׁב יָשָׁר , וּזֹה הַוֹּרֶס לוֹ אֶת כָּל הַחַיִּים , וּעַל-כֵּן אָם אֶתְּם רֹצִים לְהַצְלִיחַ בְּחַיֵּיכֶם , וְלֹעֲבֵר עַל כָּל הַמְּשֻׁבְּרִים שֶׁעֲוֹבָרִים עַל הָאָדָם בְּכָל יוֹם וָיּוֹם , הַעֲקָר הַוָּא לְעַבְדֵד עַל נִקְדָּת הַשְּׁמַחַה , וּמִמְשָׁל לְמִסְרָר אֶת נְפָשׁוֹ עַל נִקְדָּת הַשְּׁמַחַה , הַז לְשָׁמַע בְּלִי זָמָר בְּכָל יוֹם וְהַז לְשִׁיר בְּעַצְמָכָם וְלִשְׁמַח אֶחָרִים , אֲשֶׁר דָּבָר זוֹ הַוָּא סְגָלָה גְּדוֹלָה מִאָד לְהַגְּיעַ אֶל שְׁמַחַה , כִּי בָּזָה שְׁמַשְׁמַח אֶת אֶחָרִים נִמְשְׁכָת גַּם עַלְיוֹ שְׁמַחַה , וְלֹכֶן רָאוּ לַהֲשִׁפְדֵל לְשְׁמַח וְלִשְׁמַח אֶחָרִים , וּעַל-יִדְיֶה זוֹ הַפְּגִיעָה אֶל שְׁמַח אָמְתִית , וּזֹה יַרְחֵיב לְכֶם אֶת מְחַכָּם

וְדֹעַתֶּכָם, וְהַעֲקֵר רָאוּ לֹא לְדַחַף אֶת הַשְׁמָחָה לְיוֹם
הַמְּחֻרְתָּה, וְאֶל תֹּאמְרוּ: "מַחְרֵב נָהִיא בְּשְׁמָחָה, מַחְרֵב
נָהִפְךָ אֶת הַכָּל אֶל הַשְׁמָחָה וּנָהִיא שְׁמָחִים", אֶל
תֹּאמְרוּ זֹאת, אֶלָּא תִּדְעָו שְׁחַכְמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים אֶמְרוּ
(מִדְרָשׁ פְּנַחְזָמָא פְּרַשְׁתּוֹ שְׁמִינִי): אֵין הַשְׁמָחָה מִמְתְּגַת
לְאָדָם, לֹא כָּל מַי שְׁשָׁמָח הַיּוֹם שְׁמָח לְמַחְרֵב;
וּעַל-כֵּן אַתֶּם צְרִיכִים לְעַשׂוֹת כָּל מִינֵּי אֲפָגָנִים
שְׁבָעוֹלָם לְהִיּוֹת הַיּוֹם בְּשְׁמָחָה, וּלְהַרְחִיק מִכֶּם אֶת
כָּל הַעֲצִיבוֹת וְהַעֲצָלוֹת וְהַדְּבָאוֹן וְהַמְּרִירּוֹת, וּעַל-
יְדֵיכֶם תָּזַפְוּ לְעַבְרָה עַל כָּל אֲשֶׁר עָזַבְתֶּם עַלְיכֶם, כִּי
בְּאֶמֶת אֵין לְכֶם אָדָם בָּזָה הַעוֹלָם שֶׁלֹּא יַעֲבֹר עַלְיוֹ
אֵיזֶה מִשְׁבָּר אוֹ אֵיזֶה צְרָה אוֹ אֵיזֶה מְרִירָה בְּחִיּוֹ,
רֹאִי אָפָּשָׁר לְצַאת מִזָּה, כִּי אִם עַל-יָדֵי תְּקִיף
הַשְׁמָחָה, וּעַל-כֵּן אִם אַתֶּם רֹצִים לְהַצְלִיחַ בְּחִיּוֹכֶם,
רָאוּ לְהִיּוֹת תִּמְיד רָק שְׁמָחִים וּעֲלִיזִים, וְזֹה יוֹעֵיל
לְכֶם לְהַרְגִּישׁ אֶת "גְּעִימָות הַחַיִם".

ו.

בְּנִי וּבְנוֹתִי הַיּוֹקָרִים! עַלְיכֶם לְרֹאֹת שִׁישָׁרָה
תִּמְיד שְׁלֹום בְּמַחְנָכָם, וַתִּשְׁתַּדְלוּ שִׁיהִיא שְׁלֹום
בְּיִנְכָם לְבֵין עַצְמָכֶם, כִּי רַב מְרִירָה הַמִּינִים, שֶׁהָאָדָם

כֵּל-כֵּד מִמֶּרְמָר, הַוָּא רַק שָׁאַינוּ שְׁלָם עִם עַצְמוֹ,
וְאַינוּ יִכְׁזֶל לִסְבֵּל אֶת עַצְמוֹ, עַד שִׁישׁ בְּגִינִּי-אָדָם
שְׁנַפְלוּ כֵּל-כֵּד בְּקַטְנוֹת הַדּוּת וְהַמְּחִין, עַד
שְׁשׁוֹנָאִים אֶת עַצְמָם, וְאֵי אָפָּשָׂר לָהֶם לְהַשְּׁלִים עִם
הַגּוֹרֵל וְתַمִּיד מִקְנָאִים בְּזַלְתָּם, כִּי חֹשְׁבִים שָׁאַצְלָ
זַלְתָּם יִשְׁ מִשְׁהוּ יוֹתֵר מִאָשָׁר יִשְׁ אֲצָלָם, וְזֹה מַה
שְׁהַוָּרֵס לָהֶם אֶת כָּל הַחַיִם, וְזֹה מַה שְׁמַבֵּיא לָהֶם
אֶת הַדְּכָאוֹן וְהַעֲצָבוֹן, וְזֹה מַה שְׁגֹורָם לָהֶם אֵי
הַחֲצִלָּה בְּחַיֵּיהם, וּעַל-כֵּן אֵם אַתָּם רֹצִים לְהַצְלִיחַ
בְּחַיֵּיכֶם, אַתָּם צָרִיכִים לְהַשְּׁלִים קָדָם עִם עַצְמָכֶם,
וַתַּדְעַו שָׁאַיךְ שַׁהְוָא הַכֵּל לְטוּבָה, וּבְרוּדָי הַוָּא
יַתְּבִּרְךָ יָדָע מַה שַׁהְוָא עֹשָׂה, וּעַל-כֵּן רָאוּ לְהַשְּׁלִים
עִם גּוֹרְלָכֶם, וְהַשְּׁלּוּם הַזֶּה שְׁתַּהְיִוּ שְׁלָמִים בִּינְכֶם
לְבֵין עַצְמָכֶם וּבִינְכֶם לְבֵין קָוְנָכֶם, שֶׁלֹּא תִּקְשׁוּ שָׁוּם
קָשִׁיות עַלְיוֹ יַתְּבִּרְךָ, אֶלָּא תַּדְעַו שְׁכֵךְ צָרִיךְ לְהִיּוֹת,
וְצָדִיק וְיִשְׁרָה הַוָּא יַתְּבִּרְךָ, וְצָדִיק תְּנוּיָה בְּכָל דְּرָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו, וּעַל-יָדָי הַשְּׁלּוּם הַזֶּה תַּזְכִּיר
לְהַצְלִיחַ מָאֵד בְּחַיֵּיכֶם וּמַתְּרָגִישׁוּ "גְּעִימֹות הַחַיִם",
כִּי רַק בְּזֶה פְּלוּי הַגָּעָם וְהַעֲרָבוֹת וְהַזִּוּר וְהַחִוּת בְּחַיִ
הַיּוֹם יוֹם, כִּפְיָ שָׁאַדָּם מְשֻׁלִּים עִם עַצְמוֹ וְעִם קָוָנוֹ,
וְזֹה יִסּוֹד גָּדוֹל בְּחַיִם, כִּי מֵי שָׁאַינוּ שְׁלָם עִם עַצְמוֹ,
וְתַמִּיד שׁוֹגָא אֶת עַצְמוֹ, וְחוֹשֵׁב שַׁהְוָא לֹא יַצְלַח,

זהו כבר אף פעם לא יצלייח בחיים, וכן כשייש לו קשיות וסכנות עלייו יתברך – היתכן שייעשו לו דברים כאלו בחיו? ! כל זה מוכיח בו מרירות ועצבות גדולה; ועל כן ראו להשלים עם גורלם, וראו לדבק את עצמכם לגמרי בו יתברך, ותדרשו אשר הוא יתברך מחייה ומהנה ומקים את כל הבריאה כליה, ודומם, צומם, מי, מדבר, הם עצם עצימות להיות אלקיתו יתברך, ואיך שהוא יתברך מנהיג, כך צריך להיות, ואז אם תשלימו עם המצב הזה, אז מרגישו "געיםות החיים", וכן ראו להיות בשלום עם שגניכם ועם קרוביכם ועם משפחתכם ובפרט בbijתכם, כי לא מצא הקדוש ברוך הואCLI המתקין ברכה אלא השלום (עקצין ג), ואמרו חכמיינו הקדושים (בראשית רבא לח, ו): גדול השלום שאפלוי ישראל עובדים זרה ושלום בינייהם, אמר המקומ ברוך הוא ביכול אני יכול לשלט בהם כיוןSSH שלום בינייהם; ראו את מעלה השלום, שאפלוי שאדם נפל כבר כלכך, ועובד עבודה זרה, כשיש שלום אין יכולים לעשות לו שום דבר, כי מעלה השלום אין לתאר ואין לשער כלל, וזה מוכיח באדם את הגעיםות בחיים, כי להפוך כל המירות והעצבון והדכאון באים,

כַּשְׁאָדָם שׂוֹרֵה בִּמְרִיבּוֹת וּבִמְתַלְקָת עִם זָלַתּוּ, וְכֹל
מַה שֶּׁגְנֶגֶס יֹתֶר בִּמְתַלְקָת וּבִמְרִיבּוֹת עִם אֲחֶרִים,
יוֹתֶר מְרִירֹות הָוָא מַרְגִּישׁ, וּמַחְזֹן מִבְּהָל וּמִבְּלֶבֶל עַד
מַאֲדָם, עַד שְׁאַיִן לוֹ סְבִּלְגָוֹת לְשׁוּם דָּבָר, וּעַל-כֵּן אָם
אַתָּם רֹצִים לְהַרְגִּישׁ בְּאַמְתָה "גְּעִימֹת הַחַיִים", רָאוּ
לִעְשׂוֹת שְׁלוֹם עִם כְּלָם, כִּי לֹא בָּרָא הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-
הָוָא אֶת הַעוֹלָם אֶלָּא עַל מִנְתָּה שִׁיחָה שְׁלוֹם בֵּין
הַבָּרִיאוֹת (בַּמְדָבָר רְבָה יָא, יְחָ), כִּי הַשְּׁלוֹם מְרַחֵיב אֶת
הַדּוֹת וְהַמְּחִינָה, וּעַל-כֵּן הַזְּהִירָנוּ חַכְמָינוּ הַקָּדוֹשִׁים
וְאִמְרוּ (מִדָּרְשׁ פְּנַחְזָמָא פְּרִשָּׁת שׂוֹפְטִים): רָאוּה כִּמָּה
גָּדוֹל כַּח הַשְּׁלוֹם, שְׁאָפְלוּ לְשׁוֹנָאים אָמַר הַקָּדוֹשׁ-
בָּרוּךְ-הָוָא לְפִתְחָה לָהֶם בְּשְׁלוֹם, כִּי בָּזָה שְׁהָאָדָם
מִתְחִיל עִם שְׁלוֹם, עַל-יְדֵיכֶם הָוָא יַבְטִיל אֶת כָּל
הַשׁׁוֹנָאים שְׁלוֹן, כִּי גָּרֵי הַם רֹצִים רַק לְהַרְעָה לוֹ,
אֲבָל כִּשְׁהָוָא מִתְחִיל עִם שְׁלוֹם, אֹז מִמְּילָא הַחֲרִיחָה
שִׁיתְבִּיטֵּל הַרְעָה וְהַרְשָׁעָה שְׁלָהֶם, וּעַל-יְדֵיכֶם זֶה
מְשֻׁלִּימִים בְּיִגְיָהֶם, וְאַיִן לְכֶם טֹב מְשֻׁלּוֹם, כִּי זֶה
מְכַנִּיס בָּאָדָם "גְּעִימֹת הַחַיִים", לְאַכְּן כַּשְׁאָדָם
פָּמִיד שְׁרוֹוי בִּמְתַלְקָת וּבִמְרִיבּוֹת עִם זָלַתּוּ, אֹז כָּל
מַחְזֹן מִבְּהָל וּמִבְּלֶבֶל, וְאַיְנוּ זֹכָה לִישּׁוּב הַדּוֹת, כִּי
פָּמִיד צְרִיךְ לְחַשֵּׁב עַצּוֹת אֵיךְ לְהַתְנִיקָם בְּזָלַתּוּ,
וּעַל-יְדֵיכֶם אַיְנוּ מַרְגִּישׁ שָׁוּם טַעַם בְּחִיּוֹן, וְהָוָא

תָמִיד מִמְרָמֶר; וַעֲלֵיכֶن, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיּוֹקָרִים, אָם
אַתֶּם רֹצִים לְהַרְגִּישׁ בְּאַמְתָה אֶת "נעימות החיים",
עֲלֵיכֶם לְמַסֵּר אֶת נְפֵשָׁכֶם עַל הַמֶּדֶה הַיּוֹקָרָה הַזֹּאת שֶׁל
הַבָּאת שְׁלוֹם בּוּין אִישׁ לְרַעָהוּ וּבּוּין אִישׁ לְאָשְׁתוֹ
וּבּוּנְכֶם לְבּוּין עַצְמָכֶם, וּבְכָל מָקוֹם שֶׁרֶק צָרִיכִים
שְׁלוֹם, תִּשְׂתַּחַלוּ לְהִיוֹת הַשְׁלִיחִים לְהִיוֹת עֹשִׂים
שְׁלוֹם, מִכָּל שְׁכִינָה שְׁאַתֶּם בְּעַצְמָכֶם תָּהִיו בְּשְׁלוֹם עִם
כָּלָם, וְאֵז בְּאַמְתָה תַּرְגִּישׁ עִרְבוֹת, נעימות, יִדִּידות,
זִיוֹן החיים, כִּי בְּאַמְתָה יִכּוֹלים לְחִיוֹת אֶת החיים עִם
נעימות כֵּזוֹ, שְׁמַמְשׁ עוֹלָמוֹ יִרְאָה בְּחִיּוֹן, כִּי
הַמְּאִמֵּן הָאִמְתִּי, שְׁמַמְשׁ שְׁאֵין בְּלָעֵדוֹ יִתְבְּרַךְ
כָּלָל, וַהֲפֵל לְכָל אַלְקּוֹת גַּמָּור הַוָּא, וְאֵין לוֹ עַסְקָה
עִם אָף אָחָד, וְהַוָּא תָמִיד בְּשְׁלוֹם, אֵז הַוָּא חַי
בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדִגְמַת הַעוֹלָם הַבָּא, לְאַכְּנָן כְּשָׂאָדָם
עוֹקֵר אֶת עַצְמוֹ, חַס וּשְׁלוֹם, מִמְנוֹ יִתְבְּרַךְ, וּנְדַמֵּה
לוֹ שְׁהַכְּל טַבָּע, וּכְאָלוֹ הַכְּל פְּלִויָּה בְּיָדוֹ וּבְכָחוֹ,
אֵז הַוָּא רַב וּחֹזֵק עַל זְלָתוֹ, וַעֲלֵי יִדִּיזָה מַתְמָרִים
חַיּוֹן, כְּשָׂאַינוֹ הַוְלָךְ לוֹ כְּמוֹ שַׁהְוָא רֹצָה; וַעֲלֵיכֶن
אָם אַתֶּם רֹצִים לְהַרְגִּישׁ "נעימות החיים",
תִּשְׂתַּחַלוּ לְהִיוֹת בְּשְׁלוֹם עִם זְלַחַתְּכֶם, וְאֵז יִתְהַפֵּךְ
לְכֶם הַכְּל לְטוֹבָה, וַתַּרְגִּישׁ כָּל מִינֵּי טַעַם בְּחִיּוֹכֶם;
אָשָׁרִי מֵ שְׁחוֹזָק, וּמְכֻנִּיס דָבּוֹרִים אַלְוָן בְּתוֹךְ לְבּוֹ,

שנד

גְּעִימוֹת הַחַיִּים

שֶׁאָז יֵעֶבֶר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה, וַיַּטְעֵם
טָעֵם "גְּעִימוֹת הַחַיִּים", אָשָׁרִי לוּ בָּזָה וְאָשָׁרִי לוּ
בָּבָא!

תִּמְמָן וְנִשְׁלָם, שְׁבָח לְאֱלֹהִים בָּרוּא עוֹלָם!

